

טוב אף היא לקרבן. ואין קרבן חגיגה תלוי בשערה!

וכי תימא הכי נמי [אכן אף במצרים אין הכוונה לקרבן אלא לחגיגה בעלמא], והכתיב: "ויקרא פרעה אל משה ויאמר: לכו עבדו את ה', רק צאנכם ובקרכם יוצג [במצרים]."

ויאמר משה [לפרעה]: גם אתה תתן בדינו זבחים [שלמים] ועולות [כדי שנחוג במדבר, כמו שאמרת].

ועל כרחך שלשון חגיגה שאודותיו דיבר משה מתפרש לקרבן, ואם כן, גם "וחגותם" האמור ביום טוב פירושו חגיגה בקרבן, ונמצא שדין קרבן חגיגה מפורש בתורה ואינו תלוי בשערה!

ומפרשין: אף במצרים אינו בהכרח לקרבן.

כי דילמא הכי קאמר רחמנא: אכלו ושתו, וחוגו חגא קמאי [לפני]!

ולשון "זבחים" שאמר משה לפרעה שיתן בידם, אינו שלמים, אלא בשר בהמות שחוטות כדי לאוכלן.

ואף ביום טוב אין לשון "וחגותם" בהכרח לקרבן, ואין תלוי דין הקרבן אלא בשערה.⁽⁷⁾

ואכתי תמהינן על שאנו אומרים שאין הקרבן מפורש [כי יתכן שאמרה תורה "וחגותם" לחגיגה ולשמחה]:

לא פלקא דעתך לומר שאין הקרבן מפורש בתורה.

דהא כתיב: ולא ילין חלב חגי עד בוקר [החלב של ה"חג" שלי, שהוא האימורין המוקטרים על המזבח, לא ילין עד הבוקר הבא אחריו, אלא יקטיר את החלב ביום החג, ואם "לנו" האימורים, שעבר עליהם הלילה בלא הקטרה על המזבח, נפסלו].

ואי פלקא דעתך שאין קרבן החגיגה מפורש בתורה, ומה שאמרה תורה "וחגותם" — חוגו חגא הוא [ב"ח], ואף "חלב חגי" משמעותו שלא ילין חלב הבהמה שנשחטה לשמחה ולחגיגה, ולא לקרבן.

אי אפשר לומר כן.

שהרי: וכי תרבא [חלב] לחגא אית ליה!?

וכי יש חלב הנפסל ב"לינה" בבהמה המובאת לשמחה וחגיגה!?

והרי אין שום משמעות ל"חלב" אלא לקרבן, להקטירו על גבי המזבח.

7. אותה הגומא יכולה לשמש אותו, ויש אנשים החופרים את הגומא לצורך שימושי הבית, ואם היה גם הוא צריך לה, היה חייב משום מלאכת בונה בשבת, כי היה הדבר נחשב למתקן ולא למקלקל, ורק חוסר רצונו האישי מגדיר את פעולתו כ"מקלקל".

7. דברי הגמרא מתייחסים רק לענין שלמים

מה חידש רבי אבא, והרי משנה מפורשת היא: כל המקלקלים פטורים!

ומלשון רש"י במסכת שבת [שגם בא הובא חידושו של רבי אבא], משמע שעיקר חידושו של רבי אבא, שהוא פטור גם במקום שהגדרת המלאכה בתור "קילקול" אינה הגדרה מוחלטת אלא תלויה במחשבתו של העושה עתה, שהרי